

zette haar in den bak en ging naar de kamer. Hij volgde haar, gedwee. Toen ze beiden in de kamer stonden, zei hij, naar den leunstoel bij den haard wijzend: „Ga zitten, Marie, maak 't je makkelijk.” Zij ging zitten, vouwde de handen in den schoot, volgde met de oogen al zijn bewegingen. Hij voelde het. Het maakte hem onrustiger. „Zal ik licht maken...? Of nee. Ik zal het kleine lampje aansteken.” Hij ging naar het buffet, frunnikte wat met het snoer van het lampje, stak toen met bevende hand den stekker in het contact. „Zoo.” Daarna ging hij op een stoel in een hoek van de kamer zitten. Een zacht, geheimzinnig licht hing er nu. Hij kon haar nu zien, zij hem maar vaag, „Zoo,” zei hij nogmaals. De vrouw tuurde naar de dansende vlammetjes achter het mica van den haard. Hij sloeg haar gade, gespannen, voelde toen...

„Wat een zegen, dat je moeder dat niet beleefd heeft...” Toen barstte Van Leeuwen uit in een kort, schokkend huilen. De vrouw schudde meewarig het hoofd.

Het huilen bedaarde. Voorovergebogen, het hoofd in de handen gestut, zei hij, toonloos:

„Ja, zoo is 't. Ze is weg.”

„Wanneer?”

„Gisteren...”

„Ochochoch...”

„Mja.” Van Leeuwen richtte zich op, haalde zijn zakdoek te voorschijn, snoot luidruchtig zijn neus, veegde daarna met de hand de achter gebleven tranen weg. „Mja.” Hij stond op, liep naar de deur, knipte de schakelaar naast den deurpost op. De kamer lag nu in een hel licht. Van Leeuwen neep pijnlijk even de oogen toe, ging toen weer naar het midden van de kamer, bleef achter Marie's stoel staan en zei:

„Wil je hier blijven, Marie, tot...”

„Natuurlijk, dat spreekt immers vanzelf... Anders was ik toch niet gekomen.”

„Ja, Marie, zoo gaat 't. Je begint met de beste voornemens en toch...” Hij maakte een machteloze beweging met de armen.

„Hebt u al gegeten?”

„Ja, in de stad.”

„Hm, da's nou meteen afgeloopen.” Zij stond op, ging tegenover hem staan, zei: „Kom, ga jij hier nu makkelijk zitten, dan zal ik thee zetten en er wat bij halen. Ik vind 't wel.” Zij pakte hem bij den arm, duwde hem in den stoel. Hij liet met zich doen. „Zoo, zit je goed?”

Hij knikte. „Mooi. Nou even geduld.”

Ze verliet de kamer, liet de deur op een kier staan. Hij hoorde haar den ketel vullen,